

И да горѣтъ веч' ароматы
 Свирнитъ тихо да ечѣтъ,
 Привѣтъ ти, дружеска душе,
 У тебе страститъ мълчѣтъ.

И огньтъ та веч' развърза
 Отъ мѣрски теглила, злины,
 Въ небето хвъркашъ дет' не стигать
 Твѣзъ тревълненія земны.

Сега презъ мѣтна Стикса плавай,
 Отвѣдъ та чакать веселбы,
 Дѣто и насъ зовѣтъ душитъ
 На близкы, млы намъ родны.

За теб' усопшій са затвори
 Плачевныйтъ земный вертепъ;
 Кога и ный ще го оставимъ,
 Кога ще дедемъ ный при теб' ?

Высоко къмъ небето са издигахъ тогасъ огнянтъ езыцы, раз-
 мѣсены съ близнявото було на Аврора, тѣ свѣтахъ помежду же-
 лѣйнытъ кипариссы и повысоко отъ градскытъ кулы; рыбасть са
 чудяшо като гледаше отъ далечъ че доро близкытъ до него волны
 на тихото море са покрыхъ съ багрянъ цвѣтъ.

Като осамотена стоеше Юна; тѣ бѣ покрыла съ рѣцѣ лицецо
 си и нито пламытъ видяше, нито рыданіята на рыдалицытъ чу-
 ваше; тя бѣ подъ властыта на едно само чувство, чувство болезнен-
 но, вдѣхвано отъ предлежащата за неа пустота. Нейныйтъ умъ еще
 не бѣше просвѣтенъ отъ светата и утѣшителна мысль, че не оста-
 вавы самы въ пустотата на скърбыта си, че около насъ хвъркаты
 невидимы душитъ на нашытъ любезны.

Духащето на вѣтъра ускори распалващето на запалителнытъ
 вещества които са намѣрвахъ положеы въ дървата на кладата. Пла-
 мыцытъ ставахъ постепенно послабы и потихы и слѣдъ като са из-
 дигяхъ и свпнахъ отъ време на време като истинно изображение
 на чловѣческй животъ, исчезяхъ най подирь съвършенно. Дѣто
 понапредъ тѣ са искрѣяхъ, сега само пепель бѣше но еще горещъ.

Предстоящытъ огасиха и послѣднытъ искры, събрѣхъ праха и като го
 потопахъ въ лайскѣподбно вино и ароматы туриха го въ сребърна ур-